

На посещение в дома на Сергей Антонов

/август 2005 година, две години преди смъртта на Сергей Антонов /

Посвещава се на майката и сестрата на Сергей

Звънецът пак тревожно иззвънява.

Натискам го и пак звъни минута-две.

След плахи стъпки най-накрая

вратата се отваря и виждам

познатото измъчено лице.

Здравей Сергей ,здравей приятелю!

Стоиш пред мен безмълвен и смутен

и връзката оправяш с треперещи ръце.

Предлагаш ми със жест да седна.

Сядаш и после пак мълчиш,

унесено мълчиш...

Как си там в твоя свят, приятелю?

Спокоен ли си в него и щастлив?

Дали кошмарите жестоки

отново твоите нощи пак гнетят

и впиват ли коварните си нокти

в душата ти дълбоко наранена

от този груб, безчувствен свят ?

Как си там в твоя свят , приятелю ?

Дали понякога се връщаш

към онзи ноемврийски ден,

когато с изненада връхлетяха

без жал, без милост, без пощада,

по правилата на старата игра,

в която няма правила,

където целта оправдава средствата,

а на тебе, бедният, се падна

да бъдеш жертвата.

А в политическия световен колизей

велможите от ложите

играта разиграваха чудесно.

Какво тук значи някакъв Сергей ?

Какво тук значи истина, лъжа ?

Вълна от шумна клевета

заля и теб и цялата страна...
И ето те, сега седиш пред мен-
угасваш, бледен и сломен,
неукоряващ и не искаш нищо,
но твоето мълчание тежи
и с гневен вик раздира тишината...

.....

Аз вече трябва да си тръгвам...

Прости, приятелю, прости...

Но ако има Бог

и ако вижда всичко той ,
високо , там, от небесата,
аз зная , той ще приласкае
на нашия Сергей душата !

Авторът е г-н Людмил Попов, посланик, временно
управляващ посолството на НР България в Рим по
време на процеса срещу Сергей Антонов.